

den afgørende Magt i Landet, naar det har sit Flertal i Orden. Naar Regeringen og Regeringspartierne var enige, kunde et Lovforslag ikke ændres, hvad de sidste Dages Forhandlinger om Skoleforslaget var et Vidnesbyrd om. Med Hensyn til det indbyrdes Forhold mellem Regeringspartierne var den traditionelle Opfattelse, at Det radikale Venstre er placeret til højre for Socialdemokratiet, i øvrigt ikke rigtig; det gjaldt om begge Partier, at de ikke havde noget Maal at se frem imod, de regerede »fermt« sammen, og dette vilde formodentlig vare et Stykke Tid endnu. — Efter et Par Bemærkninger om *Forfatningsspørgsmaalet*, som Taleren ønskede afgjort i Enighed mellem Partierne, saaledes at man rettede den væsentligste Fejl i Forfatningen, »at der, naar der er Uoverensstemmelser mellem de to Ting, ikke kan skabes Grundlag for en Afgørelse, og om den nye Forsvarsordning, navnlig hvad denne skal bruges til, omtalte Christmas Møller Hovedpunkter i det stedfundne almindelige Lovgivningsarbejde. Han troede ikke, at *Udligningen* vilde føre til Nedsættelse af den kommunale Skattebyrde, og de paa *Sociallovgivningens* Omraade gennemførte Reformers vilde nok medføre mægtige nye Udgifter, men var ikke præget af nogen ny Tanke, hvorpaa en virkelig Forsikring kunde bygges op. Om Regeringens *økonomiske Politik* havde man ikke kunnet faa Besked gennem de fremsatte Forslag, der blot var »Lap paa Lap paa Regeringens hullede økonomiske Klædning«. Danmarks økonomiske Situation maatte efter Talerens Mening »gøres op, saa alvorligt som tænkes kan«; det var nemt at drive Landbopolitik i Sverige og i Tyskland, men som Følge af den store Eksport uhyre svært i Danmark. Situationens Kærne var, at Landbrugets Eksport er en Livsbetingelse for al anden Virksomhed, og Landbrugserhvervet maatte derfor holdes oppe paa sin nuværende Ydeevne. — *Socialdemokratiet*, hvis Fremgang her i Landet utvivlsomt var præget baade af Heroisme og mægtig Idealisme, havde nu »mistet sit Ansigt«; det tærede paa Beholdningerne og havde ikke mere et Fremtidsideal at se hen til. Heroverfor stod en konservativ Opfattelse, der byggede paa Erkendelse af, at Tiden krævede Statsindgreb paa en lang Række Omraader, hvor man ikke før havde anset Indgreb for nødvendige, men som ved Siden heraf gav Plads for det enkelte Individ's Udfoldelse paa en ganske anden Maade, end de nuværende Magthavere gjorde det ved den Lovgivning, de byggede videre paa.

Steen (R. V.) fandt Forklaringen paa, at man i denne Rigsdagssamling havde haft saa mange og saa store Spørgsmaal at beskæftige sig med, og at Samlingen havde varet noget længere end normalt, deri, at Regeringspartierne og Regeringen ved de to sidste Valg havde faaet Vælgerbefolk-